

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0020202978
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:0020202978.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu A. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C. B. XX, D. E., zast. JUDr. Ľubomírom Bajužíkom, advokátom so sídlom Humenné, Nám. slobody 2, proti žalovanému F. G. H., nar. X.XX.XXXX, bytom C. B. X, D. E., zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Szárszoi, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Michalovce, IČO: 47236183, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 7C/48/2020-60 zo dňa 23.6.2021 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške nároku rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (II.).

Rozhodol takto o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému písomne sa mu ospravedlniť listom v navrhovanom znení, ktorý bude doručený do poštových schránok všetkým obyvateľom Obce C. B. a zverejnený na nástennej tabuli v budove obecného úradu po dobu 30 dní ako aj zaplatiť mu sumu 5.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, na tom skutkovom základe, že dňa 18.4.2018 žalovaný ako starosta Obce C. B. podal proti nemu žalobu na ochranu osobnosti, v ktorej žiadal, aby sa zdržal rozširovania nepravdivých tvrdení ohrozujúcich jeho vážnosť, česť a dôstojnosť a ospravedlnil sa mu na zasadnutí Obecného zastupiteľstva obce C. B. za osočujúce výroky a písomne sa ospravedlnil aj všetkým obyvateľom obce listom, ktorý mal byť zverejnený na nástennej tabuli obecného úradu a taktiež mu zaplatil sumu 1.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Súdne konanie bolo vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 16C 29/2018, pričom neskôr pod vplyvom preukázania nepravdivosti jeho tvrdení a vedomých klamstiev uvedených v žalobe, vzal žalovaný (tam žalobca) žalobu v predmetnej veci späť a súd toto konanie zastavil. Žalobca dôvodil, že o podaní žaloby voči nemu, ako aj o úmyselných nepravdivých tvrdeniach žalovaného sa dozvedeli členovia jeho rodiny, taktiež aj členovia Obecného zastupiteľstva obce C. B. a v podstate všetci obyvatelia tejto obce, ktorí sa na neho pozerali ako na človeka, ktorý iného krivo obvinil, resp. v súvislosti s vedenou exekúciou ako na neseriózneho podvodníka, ktorý si neplní svoje záväzky a v tejto súvislosti pociťoval veľmi nepríjemnú psychickú ujmu, na základe podania žaloby voči nemu a vedomých klamstiev žalovaného poklesla jeho vážnosť u všetkých občanov obce a došlo k poškodeniu jeho osobnostných práv, vo veci vydaného rozhodnutia o dani z nehnuteľnosti sa musel brániť podaním žaloby na Krajský

súd v Košiciach, ktorej bolo vyhovené a nezákonné rozhodnutie žalovaného ako starostu obce bolo zrušené. Žalovaný podal voči nemu aj návrh na vykonanie exekúcie, o podaní ktorého sa dozvedeli mnohí obyvatelia obce, čo vzbudilo v nich dojem, že žalobca skutočne porušil zákon, bol mu zablokovaný účet v peňažnom ústave súdnym exekútorom, v dôsledku čoho sa dostal do finančnej tiesne a utrpel nielen materiálnu, ale aj závažnú morálnu ujmu na svojich osobnostných právach, pričom všetky tieto zásahy vykonal žalovaný, a to jednoznačne úmyselne, ktoré boli spôsobilé a aj mu spôsobili ujmu na jeho osobnostných právach chránených ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a preto sa domáhal ochrany podanou žalobou.

Súd prvej inštancie vykonal stranami sporu navrhnuté dokazovanie, uplatnený nárok právne posúdil podľa ustanovení § 11, § 13 ods. 1 až 3, § 15 a § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania súd v prvom rade skúmal, či nárok nie je premlčaný. Konštatoval v tejto súvislosti, že osobnostné práva ako práva imateriálnej povahy sú nepremlčateľné, ale právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 OZ ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje a premlčacia doba v uvedenom prípade podľa ust. § 101 OZ je trojročná (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 278/2007). Z obsahu pripojeného spisu sp. zn. 16C 29/2018 je zrejmé, že žalovaný mal zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu doručením žaloby vo veci 16C/29/2018 dňa 10.5.2018, pričom žalobca nárok v predmetnej veci z titulu nemajetkovej ujmy uplatnil dňa 1.7.2020, t.j. pred márnym uplynutím premlčacej doby (ktorá by uplynula dňa 10.5.2021), preto súd dospel k záveru, že nárok nie je premlčaný. Z obsahu podanej žaloby mu vyplynulo, že žalovaný mal zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu nepravdivými skutkovými tvrdeniami, ktoré použil v žalobe podanej na Okresnom súde Michalovce (konanie vedené pod sp. zn. 16C 29/2018), ďalej v návrhu na exekučné konanie vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 41Ek 254/2017, ako aj v daňovom konaní Obce C. B. evidovanom pod č. 17/2017 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7S 3/2018. Súd prvej inštancie poukázal na závery právnej praxe, podľa ktorých predpokladom pre poskytnutie ochrany pred zásahmi do práva na ochranu osobnosti podľa ust. § 13 a nasl. OZ je okrem iného skutočnosť, že zásah bol neoprávnený. Nemožno hovoriť o neoprávnenom zásahu tam, kde takýto zásah zákon dovoľuje alebo tam, kde k zásahu došlo v rámci výkonu subjektívneho práva, hoci inak sa zásah týka osobnosti fyzickej osoby (§ 11 OZ). Za nespôsobilý zásah narušiť alebo ohroziť práva na ochranu osobnosti chránené ust. § 11 OZ súdy považujú prípady, kedy zásah spočíva v tvrdeniach, ktoré boli prednesené za takých okolností, za ktorých nehrozilo zverejnenie a nemohlo žiadnym spôsobom dôjsť k zníženiu vážnosti fyzickej osoby napríklad medzi ostatnými spoluobčanmi. Neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti je vylúčená i vtedy, ak dôjde k zásahu v rámci riadneho konania, ak zásah nevybočil z rámca daného platného predpisu. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že tvrdenia žalovaného, ktoré použil v rámci procesných práv účastníka konania vo veci vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 16C 29/2018, v návrhu na exekučné konanie vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 41Ek 24/2017, ako aj v daňovom konaní vedenom Obcou Čierne Pole a na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7S 3/2018, „nemožno označiť za neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu, i keď inak by sa zásah osobnosti žalobcu dotýkal, nakoľko k nemu došlo v rámci súdneho konania, resp. daňového konania, v súvislosti so zákonným oprávnením účastníka konania vyplývajúceho z procesného predpisu a nešlo o taký závažný zásah, ktorý by bol spôsobilý obmedziť právo žalovaného ako účastníka konania na slobodu prejavu“. Zároveň v konaní nebolo preukázané, aby zo strany žalovaného došlo k zverejneniu údajov, ktoré boli predmetom uvedených konaní, to znamená také konanie žalovaného, ktoré by smerovalo k porušeniu práva na ochranu osobnosti žalobcu. Z uvedených dôvodov, s poukazom i na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 180/2007 zo dňa 20.3.2007, súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP.

Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, pretože ho považoval za nejasný a nepreskúmateľný, nespĺňajúci náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP, ktorý nemá oporu v zákone a ani vo vykonaných dôkazoch, bolo vydané na základe nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie a nesprávneho právneho posúdenia veci. Celé konanie i rozhodnutie súdu prvej inštancie žalobca

označil tendenčné a mal za to, že nepokryte z rozhodnutia vyplýva snaha súdu napomôcť žalovanému hoci nepravdivými a nepreverenými informáciami a jemu uškodiť. Rozhodnutie je aj predčasné, pretože súd prvej inštancie zobral všetky tvrdenia žalovaného ako pravé a pravdivé a vôbec sa nenamáhal ich pravdivosť preveriť. Súd preukazuje, že konal tendenčne v prospech žalovaného, pretože ak išlo o rovnakú žalobu, ale v opačnom postavení a nešlo by o neoprávnený zásah do jeho osobnosti, potom v rámci konzistentného rozhodovania súdov mala byť aj žaloba podaná žalovaným proti nemu (skôr než ju žalovaný zobral späť) zamietnutá s totožným odôvodnením, čo sa však nestalo, a teda je zrejmé, že pri tej istej právnej i logickej argumentácii rozhodol súd inak. K tvrdeniu súdu, že namietal zákonný postup žalovaného pri plnení úradnej povinnosti, trval na tom, že žalovaný konal protizákonne, nevykonával svoju úradnú povinnosť, ba dokonca je možné za určitých okolností jeho konanie kvalifikovať ako zneužitie právomoci verejného činiteľa, a to z toho dôvodu, že obec mu do roku 2017 vyrubovala daň v sume 19,72 €, rovnako mu bola vyrubená rozhodnutím zo dňa 31.1.2017, pričom v tom istom roku 2017 mu bolo vyrubené ďalšie rozhodnutie č. 17/2017 zo dňa 15.5.2017 vtedy už v sume 5.129,72 €. Vytkol súdu prvej inštancie, že nekriticky prevzal tvrdenia žalovaného, že vyrubil daň za terasu pred budovou pohostinstva výlučne len jemu, pretože ostatní dvaja spoluvlastníci nemajú s krčmou nič spoločné a nemali na verejnom priestranstve postavený žiaden prístrešok, z ich strany teda nedošlo k zabratiu obecného ani iného verejného priestranstva. Toto tvrdenie je výslovne úmyselné klamstvo, pretože budova pohostinstva, ako aj terasa pred budovou, boli v podielovom spoluvlastníctve jeho a ďalších dvoch spoluvlastníkov, pričom iba 1/4 - ina terasy zasahovala do obecného pozemku, preto nie je jasné, prečo bola vyrubená daň z celej plochy terasy a iba jemu ako vlastníkovi spoluvlastníckeho podielu vo výške 1/3 - iny. V odôvodnení napadnutého rozsudku podľa žalobcu súd prvej inštancie mu nevysvetlil, prečo žalobu zamietol. V bode 12 sa zaoberá námietkou premlčania, v bode 13 konštatuje vydané rozhodnutia bez akéhokoľvek právneho záveru, následne v bode 18 uvádza, že tvrdenia žalovaného, ktoré použil v rámci procesných práv v sporoch sp. zn. 16C/29/2018, Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Er 254/2017 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7S/3/2017, nemožno označiť za neoprávnený zásah do jeho osobnosti, pretože nešlo o taký závažný zásah, ktorý by bol spôsobilý obmedziť právo žalovaného ako účastníka konania na slobodu prejavu a zároveň v konaní nebolo preukázané, aby zo strany žalovaného došlo k zverejneniu údajov, ktoré boli predmetom týchto konaní. Súd neuvádza a nevysvetľuje, prečo tento zásah nemal byť závažným a aj z týchto dôvodov podľa žalobcu je rozsudok nejasným a nepreskúmateľným. Podľa presvedčenia žalobcu súd prvej inštancie absolútne nesprávne použil rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/180/2007 ako právnu a dôvodovú argumentáciu, odôvodnenie ktorého (rozsudku) v podstate potvrdzuje jeho nárok a oprávnenosť žaloby. Citoval odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/180/2007, v ktorom sa uvádza, že „predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu, jednak že zásah bol objektívne spôsobilý, aby z neho vznikla ujma na právach žalobcu chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, pričom obidva tieto predpoklady musia byť splnené súčasne. V súdnej praxi je už ustálený taký výklad ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, že neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé alebo pravdu skresľujúce tvrdenie, a to bez ohľadu na to, či bolo vykonané ústne, písomne alebo inak, pokiaľ sa z neho dá vyvodiť jeho zmysel a význam. Skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, nemá pritom žiadny význam“. Podľa zásad uznávaných súdnou praxou názor súdu, či neoprávnený zásah do práva na ochranu občianskej cti a vážnosti v spoločnosti v konkrétnej veci je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť tieto práva, má vychádzať z posúdenia takých okolností, akými sú prostredie, v ktorom došlo k zásahu, objekt a subjekt zásahu, ako aj obsah zásahu, pokiaľ spočíval v skutkových tvrdeniach. Objektívna spôsobilosť narušiť alebo ohroziť právo chránené ustanovením § 11 OZ tiež znamená, že sa nevyžaduje vyvolanie následkov, a teda ani povinnosť žalobcu ich preukázať. Vzhľadom na uvedené žalobca nesúhlasil so záverom súdu, že tvrdenia žalovaného, ktoré použil v rámci procesných práv účastníka konania vo veci, nemožno označiť za neoprávnený zásah do jeho osobnosti. Uviedol v tejto súvislosti, že žalovaný použil nepravdivé tvrdenia voči jeho osobe ešte na jar 2018 v liste, ktorý doručil občanom obce C. B. do ich poštových schránok, v ktorom ho verejne označuje za „neplatiča daní, ktorý sa potom čuduje, že obec pristúpila k exekúcii“, na základe ktorého sa verejnosť dozvedela o jeho exekúcii, čím bolo poškodené jeho meno, teda škodlivý následok aj nastal. Je presvedčený, že to bola pomsta zo strany žalovaného voči nemu, keďže ako vtedajší starosta obce mal enormný záujem odkúpiť jeho podiel spomínanej budovy, s čím on nesúhlasil. Z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel žalobe a zaviazal žalovaného nahradiť mu trovy konania pred oboma súdmi v rozsahu 100 %, prípadne aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie a vylúčil z konania a rozhodovania sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu o dôvodoch späťvzatia ním podanej žaloby vo veci vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 16C 29/2018, ktorú podal v postavení starostu obce C. B. a neskôr ju zobral späť z dôvodu, že funkciu starostu neobhájil, začal vykonávať iné zamestnanie a nechcel sa s pánom B. už viac kontaktovať. Porovnávanie oboch konaní a rozhodnutí súdu v oboch sporoch zo strany žalobcu považoval za nezrozumiteľné, nakoľko je logické, bez ohľadu na to, či v konaní sp. zn. 16C/29/2018 išlo o obdobnú vec alebo nie, že Okresný súd Michalovce nemohol v danej veci rozhodnúť a ani nerozhodol z dôvodu späťvzatia žaloby. Tvrdenia žalobcu, že mal konať pri plnení svojich úradných povinností protizákonne, alebo že z jeho strany malo dôjsť k zneužitiu právomoci verejného činiteľa, považoval za ničím nepodložené domnienky. Mal za to, že súd prvej inštancie v bode 18 napadnutého rozsudku dostatočne odôvodnil, prečo je žaloba nedôvodná. Správne uviedol, že jednotlivé tvrdenia žalovaného uvedené v rámci v rámci prebiehajúcich konaní, nemožno označiť za neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu, nakoľko k nemu došlo v rámci súdneho konania, resp. daňového konania a v súvislosti so zákonným oprávnením účastníka konania vyplývajúceho z procesného predpisu a taktiež, že nešlo o taký závažný zásah, ktorý by bol spôsobilý obmedziť právo žalovaného ako účastníka konania na slobodu prejavu. Taktiež súd správne uviedol, že v konaní nebolo ani preukázané konanie žalovaného, ktoré by smerovalo k porušeniu práva na ochranu osobnosti žalobcu. Na základe uvedeného žalovaný navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a riadne odôvodnený a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo svojom procesnom postupe nepochybil, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a požiadavkami ustálenými právnou praxou a správnym spôsobom vec posúdil po skutkovej i právnej stránke; preto odvolanie žalobcu z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené a z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 25.1.2023 o 10:00 hod. po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania dospel k správne záveru, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady pre poskytnutie ochrany pred tvrdenými zásahmi zo strany žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobcu podľa ust. § 13 a nasl. OZ, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobcu, ktoré nie je spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neodôvodňuje prijať rozhodnutie v jeho prospech. Skutočnosti a námietky, ktoré žalobca uvádza v podanom odvolaní nie sú opodstatnené, žalobca ich namietal už v prvoinštančnom konaní, boli predmetom skutkového a právneho posudzovania súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite a v plnom súlade so zákonom vysporiadal pri rozhodovaní sporu a v dôvodoch napadnutého rozsudku so správnym záverom, že žalobca nepreukázal neoprávnený zásah zo strany žalovaného, ktorý by bol spôsobilý narušiť alebo ohroziť jeho právo na ochranu osobnosti chránené ust. § 11 OZ, pokiaľ k tvrdeným zásahom malo dôjsť podaním žaloby, návrhu na vykonanie exekúcie, vyrubení dane z nehnuteľností alebo procesnými úkonmi žalovaného v rámci súdneho, správneho alebo exekučného konania.

K odvolacím námietkam žalovaného je potrebné uviesť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na právnych záveroch, ktoré boli v právnej praxi už ustálené, podľa ktorých občianskoprávna ochrana osobnosti fyzickej osoby podľa ust. § 13 OZ prichádza do úvahy iba u takých zásahov do osobnosti,

ktoré je potrebné kvalifikovať ako neoprávnené (protiprávne), ak súčasne je preukázané, že zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu na osobnosti fyzickej osoby a existuje príčinná súvislosť medzi zásahom a takýmto ohrozením osobnosti. Neoprávneným zásahom nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania. Jednou z takých okolností môže byť aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uložennej povinnosti (napr. postupom príslušných orgánov v konaní, ku ktorému sú zo zákona povolané, výpoveďou svedka alebo účastníka v konaní alebo podaniami účastníka, ktorými uplatňuje svoje procesné práva v takomto konaní a pod.), ak sú uskutočnené v medziach stanovených zákonom, kedy spravidla nepôjde o neoprávnený zásah. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí celkom správne pripomenul tiež, že za nespôsobilý zásah z hľadiska narušenia alebo ohrozenia práva chráneného ust. § 11 OZ je potrebné považovať i tie prípady, kedy zásah spočíval v tvrdeniach, ktoré boli prednesené za takých okolností, za ktorých nehrozilo zverejnenie, a nemohla byť nimi znížená vážnosť dotknutej osoby (porov. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 108/2009 zo dňa 19.5.2010). Aj podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade opísané konanie žalovaného nespĺňa znaky neoprávneného zásahu do osobnosti žalobcu, pokiaľ k zásahu malo dôjsť podaním žaloby, návrhu na vykonanie exekúcie alebo rozhodnutím o vyrubení dane z nehnuteľností zo strany žalovaného ako starostu obce, prípadne procesnými úkonmi v priebehu žalovaným iniciovaného súdneho alebo exekučného konania, a to ani v prípade, ak neskôr prišlo k späťvzatiu podanej žaloby zo strany žalovaného a súd o dôvodnosti podanej žaloby meritórne nerozhodoval, prípadne ak návrhy, vydané rozhodnutia alebo úkony žalovaného boli v súdnom, správnom alebo exekučnom konaní posúdené ako nedôvodné, nakoľko aj takýto výsledok je predpokladaný zákonom a príslušnými procesnými predpismi. Nie je možné za neoprávnený zásah považovať následky, ktoré žalobca subjektívne pociťoval vo svojom osobnom živote a v mieste svojho bydliska vo vzťahu k ostatným obyvateľom obce, ale tieto neboli vyvolané, resp. verejne oznámené (zverejňované) žalovaným, čo žalobca aj podľa posúdenia odvolacieho súdu v konaní nepreukázal, neunesol teda o tvrdených skutočnostiach v danom spore dôkazné bremeno.

Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, ako aj so spôsobom právneho posúdenia sporu a dospel k záveru, že žalobca podaným odvolaním nedôvodne uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, ktoré v prejednávanej veci neboli preukázané. Z uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov obsiahnutých v napadnutom rozsudku, na ktoré odvolací súd odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP, IV. ÚS 350/2009, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), napadnutý rozsudok v zamietavom výroku vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).